ISSN 0132-4462.
№ 1 2010
СІЧЕНЬ

перець

Олександр МІХНУШЕВ (тема Василя Фльорка)

Перед виборами. Після десятиденних січневих святкувань.

МІЖ ІНШИМ...

❄ *Не на все, що бачиш, варто дивитися.*

❄ *Лікар забов'язаний лікувати – і він лікує. А чи є у пацієнта хвороба, це вже інше питання.*

❄ *Тих друзів, яким ми допомагаємо, завжди більше від тих, що прийдуть нам на допомогу.*

❄ *Гонитва за доларом збільшує кількість людей багатих і зменшує кількість людей совісних.*

❄ *Одним із суттєвих недоліків споживчого кошика є те, що його вміст визначають ситі, а не голодні.*

❄ *Майже всі політики хворіють на далекозорість: вони чудово бачать, що було не так колись і як хороше буде завтра, а що робиться у них під носом, не помічають.*

❄ *Ті, хто мають охорону, лякаються не тих, кого вони зобидили, а таких же, як і вони самі.*

Олексій ДОМНИЦЬКИЙ.

с. Броварки
Глобинського району
Полтавської області.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Василь ФЛЬОРКО

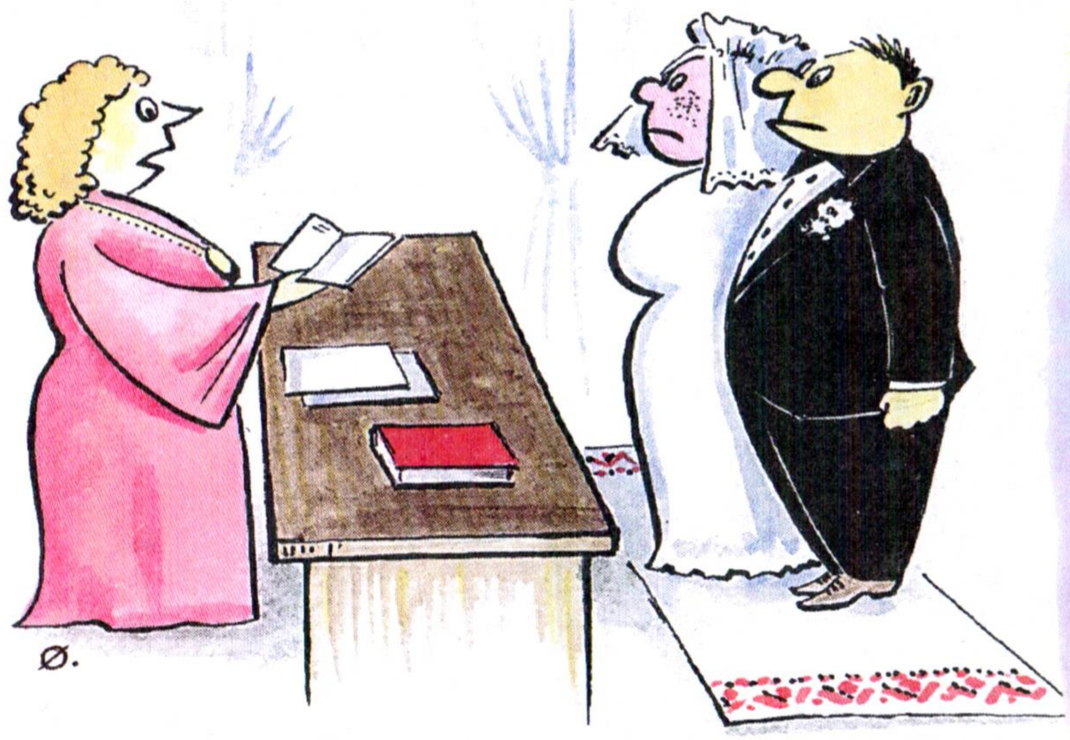

— Олігарх Депутатович Прихватизюк і Корупція Криміналівна Ненажера оголошуються чоловіком і дружиною!

Олексій КОХАН (тема Михайла Куюна)

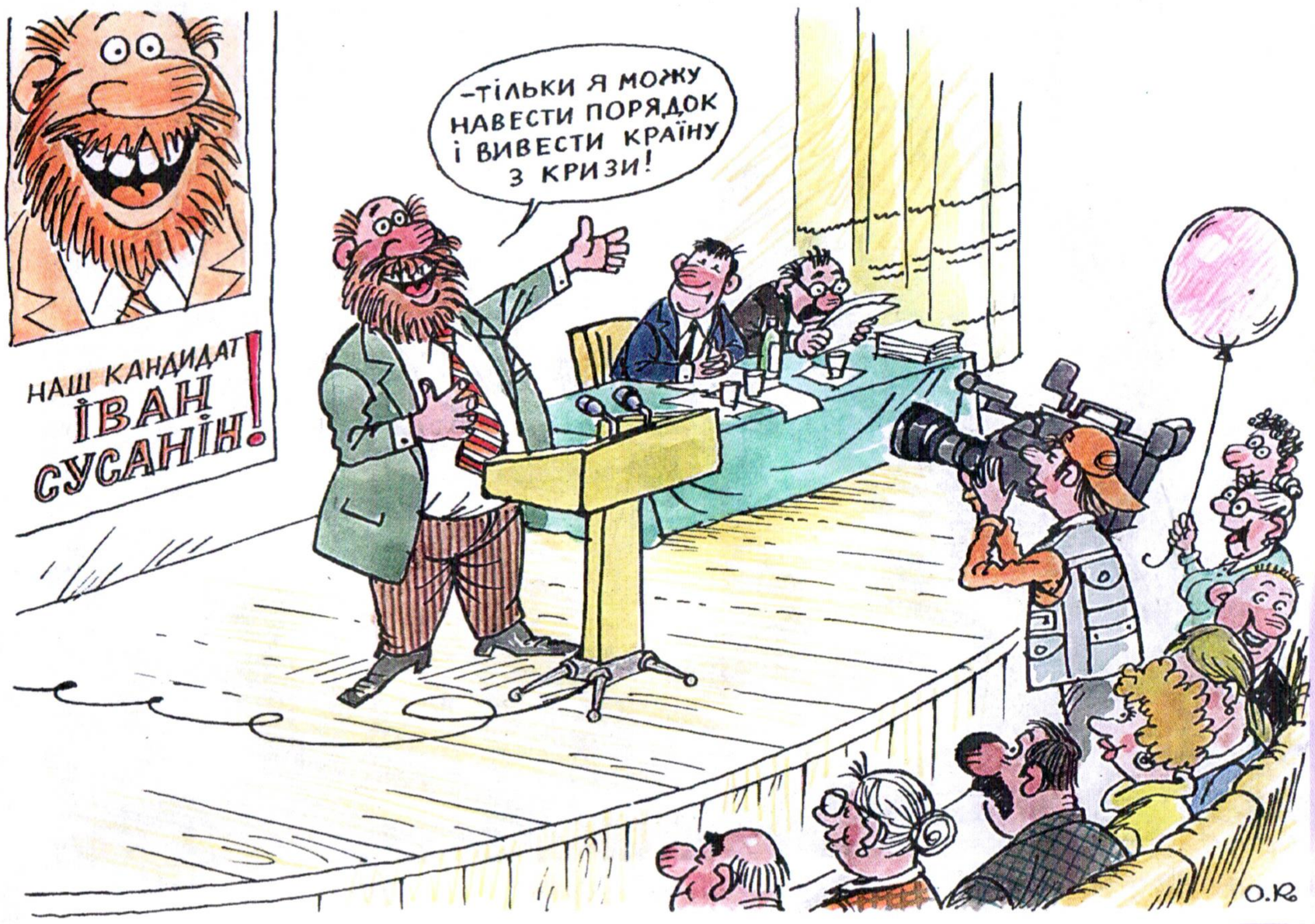

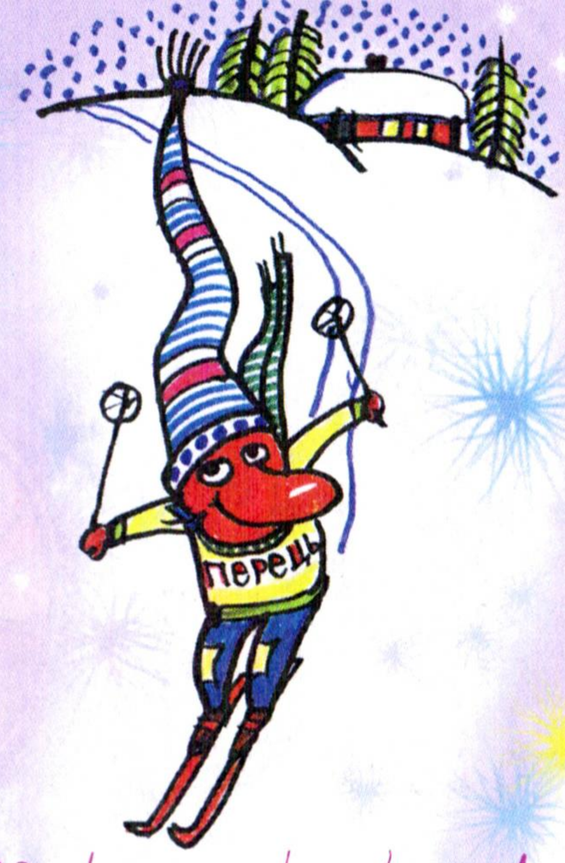

Здоровенькі були!

Стихли дзвінкі голоси колядувальників і щедрувальників, які на новорічні свята бажали вам і вашим родинам здоров'я і щастя, благополуччя і злагоди... Обсипали вас житом-пшеницею, щоб врожаїлося наступного року і на нивах, і на городах... Щоб збулися ваші світлі мрії і задуми.

До всіх цих побажань приєднується і весь наш перчанський колектив. А ще нехай у ваших оселях буде затишно і весело.

Приємно, що цього року до перчанського товариства додалося аж дві тисячі читачів. Дякуємо усім, хто у ці непрості кризові часи викроїв із свого сімейного бюджету кошти і передплатив наше видання, щоб бути із «Перцем».

Ми намагаємося продовжувати кращі традиції українського гумору. Пам'ятаємо, що творцями «Перця» були неперевершені письменники-гумористи, майстри сатиричної графіки.

І сьогодні навколо «Перця» гуртуються кращі гумористичні сили України. Не всі вони живуть у столиці. Гумор об'єднує і наших авторів, і наших читачів зі Сходу і Заходу, з Півдня і Півночі. Та їх, окрім політиків, ніхто і не роз'єднував. В усіх однакові біди і радощі.

Тож будемо разом і надалі!

І кілька слів про вибори...

Усі ви зробили правильний вибір: передплатили журнал «Перець», якому через два роки зозуля накує 90! За ці роки було усілякого... Подолаємо і сьогоднішні негаразди.

Віри і оптимізму вам!
Здоровенькі були!

Від щирого серця
головний редактор «Перця»
Михайло ПРУДНИК.

ПООБІЦЯЛИ ВСЕ

Здається, кандидати на пост Президента наобіцяли народові всього, що хотіли. Хіба що не казали: сонце світитиме на небі цілодобово і весь рік буде літо. А так — усе як завжди: локшину — на вуха, бюлетені — до урни.

ГЛОБАЛЬНЕ ПОТЕПЛІННЯ?

Так і не вдалося у січні цього року одному з українських науковців захистити дисертацію на тему «Глобальне потепління на планеті Земля в XXI столітті». По-перше, він не зміг своєчасно прибути на захист, оскільки його автомобіль застряг у снігових заметах ще на під'їзді до столиці, а по-друге, члени вченої ради так замерзли в холодній академічній аудиторії, що, не дочекавшись здобувача вченого ступеня, цокотячи зубами від холодриги, роз'їхалися по домівках.

А ОЛЕНІ КРАЩЕ

На запитання киян: «Чому в столиці погано чистяться від снігу вулиці, провулки, під'їзди до будинків?» — у мерії відповідають, що це робиться з метою економії коштів. На ці кошти до наступної зими міська влада збирається закупити аеросани для швидкої допомоги, пожежної служби та патрульних міліцейських нарядів. Як варіант: замість аеросаней пропонуються олені з нартами.

ТАКЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Перед січневими виборами Президента в Інтернеті на окремих сайтах безплатних оголошень були й такі: «Продам свій голос за ...» Суми називалися різні: від однієї гривні до кількох тисяч.

Голоси пропонувалися «для купівлі різним політичним партіям, кандидатам у президенти, їхнім командам і будь-яким третім особам, зацікавленим у цьому». І що цікаво: як виявляється, ці дії не суперечать чинному законодавству.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Наш мер каже, що не чекав такої суворої зими зі снігом. А як подивишся на його команду, то цього не скажеш.

МРІЇ

Подивіться — справдилося! Сталось!
(В голові од щастя загуло!) —
Врешті все вляглось і уладналось.
Ой, а скільки ж різного було!

Час настав братерства, згоди, правди;
Кожна мить тепер — щаслива мить;
Од діянь чиновницької влади
Голова ні в кого не болить!

Думають і дбають лиш про сутнє!
Ой, а скільки правильних ідей!
Вже нікого не ляка майбутнє,
Що чекає внуків і дітей!

Ходять люди весело і гідно,
В них любов до ближнього — в крові...
Ой, забув, що вам цього не видно:
Це ж лише у мене в голові!

Олександр ШЕРШНЬОВ.

смт Михайлівка Запорізької області.

НА СВІЙ АРШИН

ПІСЕНЬ ПРО ГУСЕЛКА

Ранок на дворі: співати б треба, а він сичить.

ЛИСИЦЯ ПРО КУРКУ

Ну й хитра! Я її в курнику шукала, а вона чомусь на хатньому горищі опинилась.

ГОРОБЕЦЬ ПРО СОЛОВ'Я

І чого б я всю ніч заливався? Цвірінькнув би раз — і ліг спати.

ТРУТЕНЬ ПРО ПАСІЧНИКА

І він, бач, мед бджолиний їсть... А мене із пасіки жене.

ЛІСНИК ПРО БЕРЕЗУ

Зустрілися якось давні знайомі — лісник і поет-мрійник. Поет і говорить:

— Прочитав я оце книжку... Ну, й книжка! — бере за живе.

— Цікава назва «Береза живе»,— відказав лісник... — Вона варта, щоб про неї писали.

Василь КОСТЮК.

м. Київ.

Микола КАПУСТА

ЯКЩО...

...жінка мовчить, це ще не означає, що її потрібно перебивати.

...дружина купила пудру, це ще не означає, що вона призначена для вашого мозку.

Микола КАЩУК.

м. Рівне.

Вадим СИМИНОГА

ЗАПИТУЙТЕ — ВІДПОВІДАЄМО

— Що нам заважає іти вперед?

— Прапороносці, які з'юрмилися перед нами.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

ОЛЕКСАНДР КОВІНЬКА

До 110-ліття від дня народження (1900—1985)

Дружній шарж С. ГЕРАСИМЧУКА.

Ослів не виявлено...

Якось я склав фейлетона на конкретну тему — «Хто кооперативні кози доїв?»

Як учепилися за мої коліна — здря, гукали, вони в тебе вигинаються і перегинаються. Що ти дряпаєш — які кози? Кому ти очки втираєш — хто доїв? Яка ж себе шануюча людина почне за дійку сіпати миршаву рябу козу? Ніхто ж і ніяку козу не спиняв, і в жодного цапа ні ряжанки, ні кисляка не вимагав. Протри очі!

Протерли і виявили: надоїли підходященько — десять тисяч кооперативних карбованців!

Кажу — фейлетоністу не терпиться. Що вдієш — руки сверблять. Узяв та й черконув — роздивіться, будь ласка, що то за щедрі два вухані біля державної каси так ніжно воркують...

Вуха по віфлеємському звичаю вгору піднімають, а народно-державні грошики направо і наліво рясненько пливуть і відпливають...

Як узяли ж мене «вухані» у шори. Калатали і доскіпливо гукали: «Одного осла ми самі добре знаємо, а ось кого ти другого імєєш у віду? Якщо ти, негідна писако, натякаєш на мене, то май на увазі — далекоглядні фари тобі не підсоблять».

Прихильники «вухатих розтринькувачів» пішли на штучний компроміс — командирували на ферми особливо-довірену особу, якій і доручили виявити, чи є в такому-то районі осли, чи немає.

Особливо-довірена особа ретельно виконала свою місію і склала протокола: «Сумлінно і дбайно обстеживши як колгоспні ферми, так і приватні корівники, твердо доповідаю: в даних тваринницьких точках ослів не виявлено».

Згодом, трохи пізніше, їх все-таки виявили.

Осаю, думаю, сушиться я

Дак ото й питають:

— А коли вам уперше пощастило написати вправненький, гостренький фейлетон? Хто і як вам допомагав?

Фейлетон «Шляхи та доріженьки», що його з душевною теплотою у світ благословив Остап Вишня, я написав у 1925 році.

Підбадьорений улюбленим майстром сатири і гумору, я набрався духу і «сочинив», на мою думку, змістовнішу гумореску.

Написав і поніс редакторові газети.

— Ти диви! — захоплено сказав редактор. — От і надійся на людей! Сурйозний, ходить в окулярах, штани на випуск носить, а смішне пише. Непогано написано... Їй-бо, хороше почали. Початок гостренький... Середина гострюща... А кінцівка слабохарактерна... Да! Слабкувата...

Повертаючи рукопис, тепло порекомендував:

— Загостріть кінець, будемо друкувати.

Почав гострити кінець. Нагострив, аж редактор засміявся:

— О! Оце веретено!

Читав, читав та:

— Що гарне, то гарне... Кінцівка гарненька і середина плавненька. А початок — хай йому грець! — притупився. Вийшов блідуватий, сіруватий... Нема солі! Посоліть початок. Соліть і соліть... Добре посолите — надрукуємо.

Захопився солити початок. Мабуть, з півцеберки висипав.

— Оце, да! Да, да, да! — повторяв редактор. — І початок — да, і кінець — да! Що да, то да! Середина — ні. Не да! Була золота, стала ні срібна, ні мідна. Налягайте на середину. Налягайте й налягайте.

Редактор і макет газети показав:

— Бачите, ось і місце вашій гуморесці приготували. Не затримуйте — натискуйте на середину.

У газеті редактором мови працював видатний письменник-гуморист Пилип Капельгородський.

— Пилипе Йосиповичу,— прошу. — Дайте пораду. Перегляньте, будь ласка. Оце перший варіант, а оце другий. Другий за вказівками редактора перероблений.

Пилип Капельгородський уважно прочитав і тепленько сказав:

— Перероблений згорніть учетверо і сховайте в кишеню. А перший варіант понесіть редакторові.

— Розгадає, — кажу, — їй-бо, розкусить і мені ж перепаде.

— Не перепаде. Несіть, несіть... Сміливо стукайте у двері.

Сміливо постукав і сміливо поклав на стіл рукопис першого варіанта.

Коли поклав, сміливість утекла. Стою, тремчу і ворожу: розгадає чи не розгадає?

Редактор прочитав і захоплено взяв за плече.

— От що значить — сумлінно попрацювати! От що значить — творчо натиснути на середину і на кінець! Усе до пуття! Пускаємо в черговий номер.

З цього випадку я сам собі зробив висновок.

Не стану ховати делікатної літературної таємниці. Посилаю, скажімо, гумореску в журнал. Пошлю і терпляче жду. Жду тиждень, два, три... Дістаю відповідь:

«На жаль, ваша гумореска відхилена по основних пунктах: а) тема застаріла; б) не відповідає профілю нашого журналу. До друку не схвалена. Привіт! Пишіть!..»

Зціпивши зуби, кладу гумореску на шафу. Кладу в найвище і найсухіше місце.

Хай, думаю, сушиться...

Сушив гуморески поквартально. Минає квартал, беру її, акуратненько запихаю в новий конверт і знову посилаю у той самий журнал.

О! Недаремно сушилася цілий квартал! Прилітає ласкавенька відповідь:

«Ви саме написали гумореску, що імпонує нашим основним вимогам: а) тема свіженька, смішненька; б) цілком відповідає профілю нашого журналу. Вітаємо! Бажаємо!..»

Раджу — написали гумореску — просушіть на шафі. Хай водичка випарується.

У місті Лубни мені розповідали таке: поминального понеділка на гробиках поминали своїх рідних.

Шанувати близьких і дорогих людей — святе діло. Але, звісно, не в такій «дозі», як се ми чинимо на кладовищі. Про що славний Степан Руданський іще давненько склав:

«Один хрести пише,
а другий лежить і не дише...»

Виникло, кажуть, аналогічне і на кладовищі в Лубнах. Один так напоминався, що ні тпру, ні ну. Піднімає його жінка то за праву, то за ліву руку, а він лантухом падає.

Тоді жінка побігла додому, взяла маленького візка, уклала туди насмоктаного, везе і гукає:

— Люди добрі! Що воно на світі робиться! Путні жінки своїх чоловіків на кладовище несуть, а я свого, як паву, з кладовища везу!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ІРОНІЗМИ

❄ *Гроші — зло. Прийдеш на базар — і зла не вистачає!*

Роман КРИКУН.
м. Сокаль Львівської області.

❄ *Самогубство: втопився у власній славі.*

❄ *Хоч і дурень, але відомий.*

❄ *Душа пішла в п'яти. Далі її слід загубився.*

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури на Полтавщині.

❄ *Різниця між чоловіком і жінкою полягає в тому, що жінка потребує уваги щодня, а чоловік тільки коли вип'є.*

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Валерій ЧМИРЬОВ

— А я б заборонив випуск пива у пластикових пляшках...

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— У нього, мабуть, грип?!

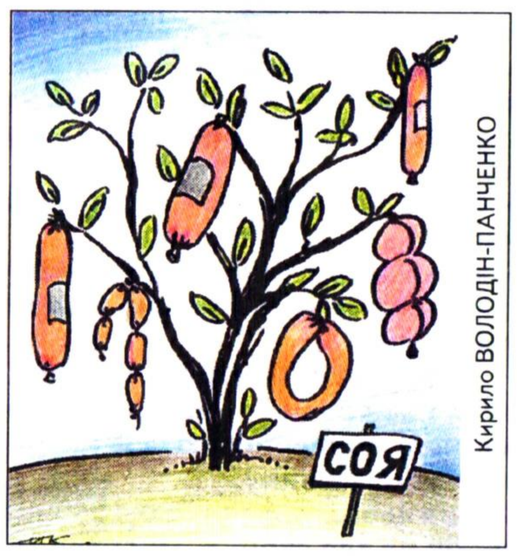

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

«ДИНЯ»
з дипломом І-го ступеня

ГУМОРЕСКА

Нема нічого гіршого, коли болять зуби. Та ще як мучать якогось сільського чоловіка, то півбіди. Він самогоном прополоще зуб, пустить дим ротом і ще з більшим запалом візьметься до коси чи сокири. Або, як болить у багатого. Той має гроші, піде до стоматолога, а лікар дасть такий заштрик, що хоч сокирою вирубуй усі зуби. Інша річ інтелігент. У цього як заболить зуб, то вже нема йому порятунку ні від кого. По-перше, інтелігент не п'є, бо нема за що, та й поболює печінка. По-друге, не курить, бо курять його діти з жінкою. По-третє, не має грошей, бо вчора купив книжку за останні 40 гривень. Тому й мучиться бідолаха. Проте Михайло Смичок належав до тих інтелігентів, які попри всі негаразди пильнували своє здоров'я, і коли у нього заболів зуб під коронкою, він зняв зі стіни свою найдорожчу картину, загорнув її у газету і побіг до стоматолога. Полотно називалося «Грушка», хоч було подібне до яблука, а на виставці «Рекреації артлайну» демонструвалося під назвою «Диня» і отримало диплом 1-го ступеня. До диплома Смичок одержав 100 гривень, 50 з яких одразу ж мусив пропити з членами журі, а за решту 50 — купив два пензлики.

У фінансовому відношенні Смичкова «Диня» тягла десь на 120—150 гривень. Отже, несучи її, він вважав, що за таку ціну можна не одного зуба вилікувати. Увійшовши до стоматологічного кабінету, що належав докторові Чопикові, відомий (як йому здавалося) художник, опинився одразу ж у кріслі. Зубний лікар попросив розтулити рота. Знайшов хворе місце і увімкнув бормашину.

— Буде дуже боліти. Дати заштрик? — запитав.

— Еге ж, дайте. Але я... — хотів було пояснити Смичок, що не має грошей і буде розплачуватися картиною, та доктор Чопик уже набрав якоїсь рідини у шприц і проколов художникові ясна. Піврота з язиком задубіли. Страх пропав. Бормашина пішла в рух. Сверло гасало по Смичковому зубові, чистило його, а лікар чимраз глибше добирався до кореня, кришив емаль, виривав нерви, аж порох курився. Смичку нічого не боліло і він тішився, що до демократії в Україні додалася ще й безболісна стоматологія.

І ось лікар наказує вставати.

— Пане докторе, — почав своїм опухлим ротом художник Смичок. — Річ у тім, що я не маю тут грошей...

— ?!

— ... але подарую вам свою картину...

— Яку картину?! — обурився доктор Чопик, згадуючи, що сьогодні один поет розплатився двома книжками, музикант грав йому півгодини на скрипці, а співак місцевого хору виконав «Многая літа» на три мелодії і запросив на концерт. Крім цих творчих пацієнтів, був ще майор міліції, який радив у разі чогось вдаватися негайно до нього; далека родичка з села, що залишила йому 5 яєць і 10 яблук, бо більше нічого не мала. А тепер картина!

Поки доктор Чопик про все це думав, Смичок розгорнув перед його очима свою «Диню».

— Що це за лампочка?! — здивувався Чопик.

— Це не лампочка, — помахав пальцем перед Чопиковим носом Смичок. — Це моя картина! І називається вона «Диня»! Недавно на виставці вона отримала перше (чуєте, перше!) місце! Та за неї в Америці дали б не менше двохсот доларів!

— Вам ще може доплатити? — поглузував Чопик.

— Ні, ні, — зм'як місцевий Пікассо, — але, повірте, її вартість вища за вашу роботу над моїм нещасним зубом. Направду...

Доктор Чопик, зиркнувши на стіл, закладений книжками, яйцями й яблуками, вихопив із рук пацієнта його «Диню» і з усієї сили вдарив нею автора. Полотно розірвалося, і з рамки вигулькнула Смичкова голова.

— Та як ви смієте?! — мало не заплакав грізний Смичок.

— А це моя картина, — зареготав у вічі доктор Чопик, — що хочу — те й роблю. І взагалі — у нас демократія, ги-ги...

— Та ви, зубатий пане, знищили мій найкращий твір! Та я вам за це, — мало не божеволіючи, кричав Смичок, — поперебиваю усю апаратуру! — І він кинувся на бормашину...

Міліція цього разу приїхала швидко. Як-не-як, а демократія не для дурних. Тим паче, якщо обидва інтелігенти.

Микола САВЧУК.

м. Коломия на Івано-Франківщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Бабусю, до нас дідько лисий іде!

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

— Нічого собі теледебати!

Валерій МОГИЛЬНИЙ

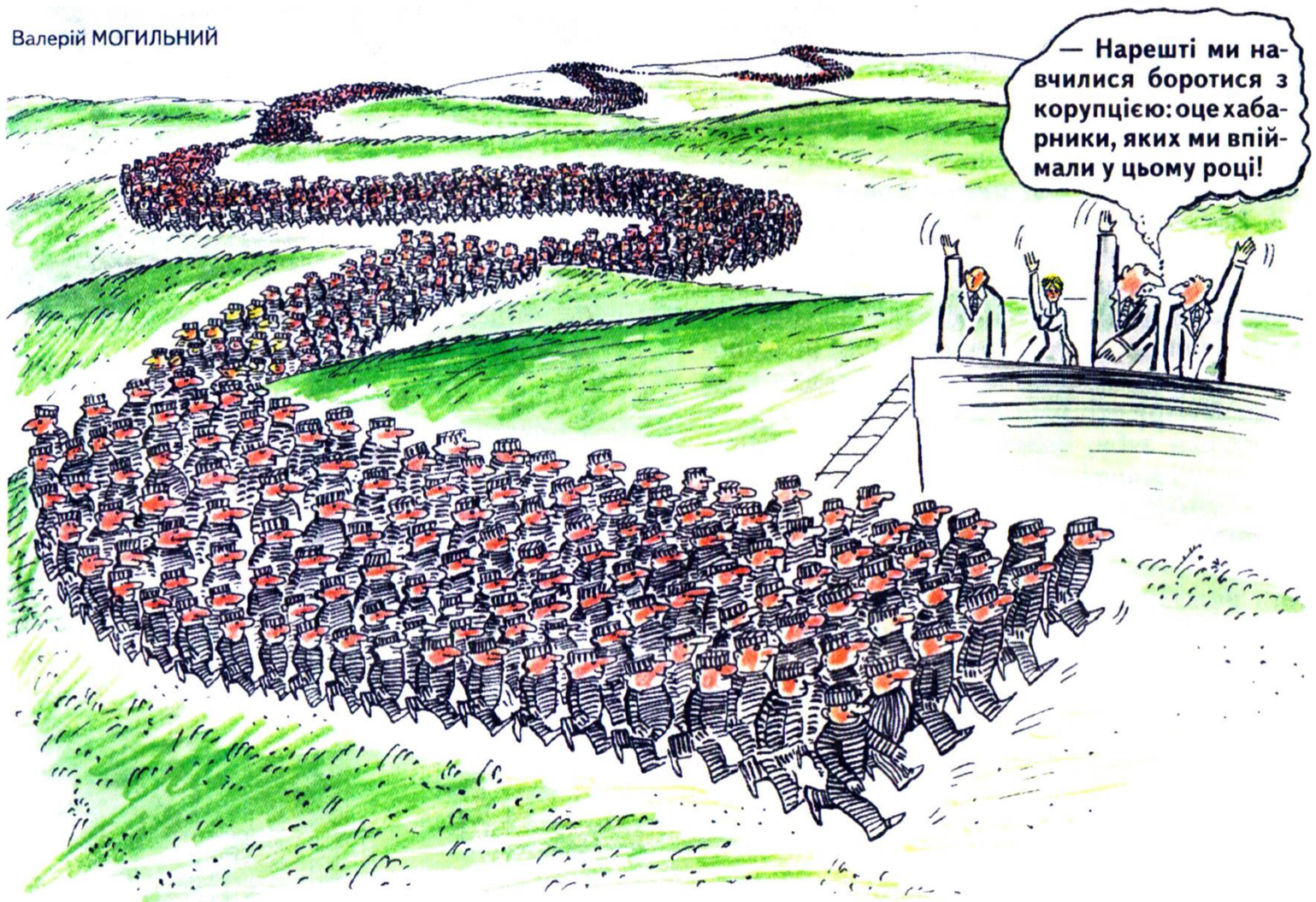

ОГОЛОШЕННЯ

У центральному універмазі проводиться передсвятковий розпродаж капелюхів місцевого виробництва. Купуйте на свою голову!

Василь СТЕФАНОВСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

Павло СТОРОЖЕНКО

Грубіянські епіграми

НА ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНИЙ КУРС

Хай буде тихіше і краще!
Ми прагнемо палко мети:
Знайти десь лопух підходящий
Й надійно під ним залягти.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

ЗОО-АФОРИЗМИ

❄ *Плазував до мети.*

❄ *Входив у довір'я на задніх лапах.*

❄ *Серед кровососів немає непитущих.*

❄ *Їжакові на шию не сядеш.*

❄ *Олень і обгавканий — благородний.*

❄ *Всестадно обраний.*

❄ *Чим більше іржуть, тим менше орють.*

❄ *Лев не потребує охоронців.*

❄ *ОГОЛОШЕННЯ: дві свині шукають третю.*

❄ *Не кріт — не заривайся.*

❄ *Нерідко гострі кігті ховаються у м'яких подушечках.*

❄ *Зайцеві на хвіст не наступиш.*

Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я, Сумська обл.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

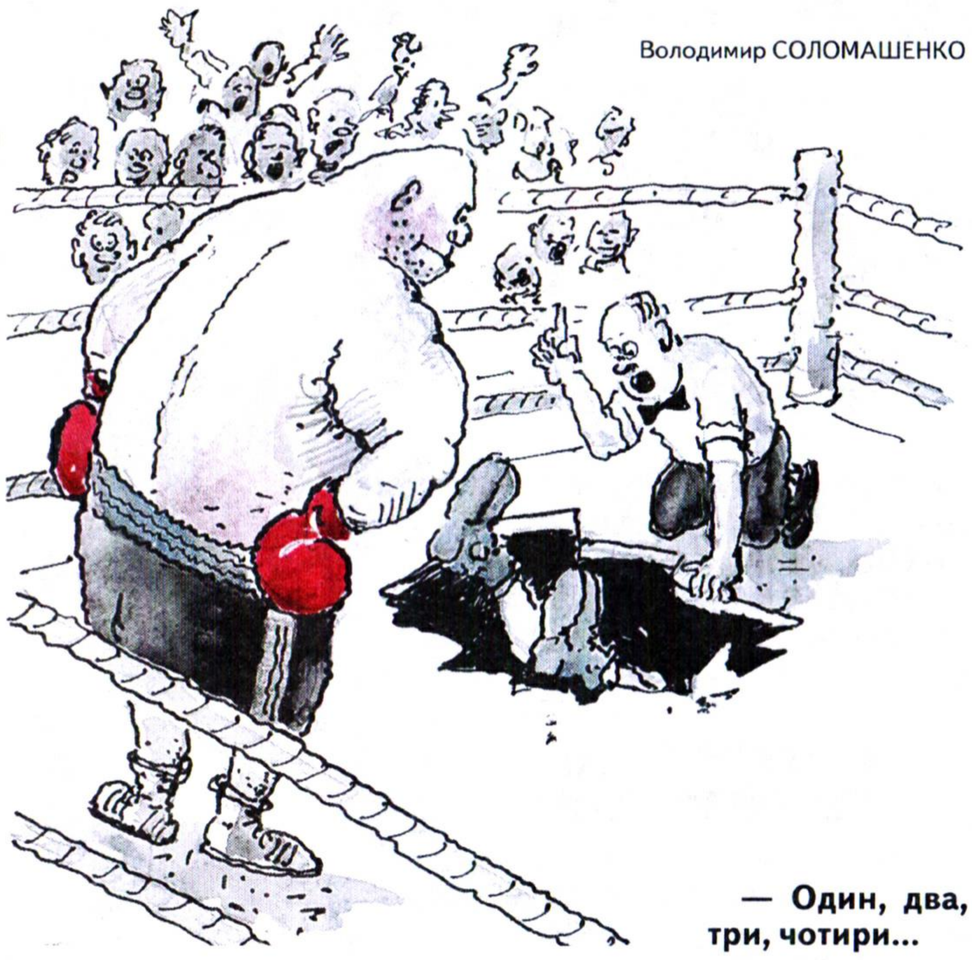

— Один, два, три, чотири...

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БАГАТОВІКТОРНІСТЬ.
ДУРЖАВОТВОРЕННЯ.
ЗБЛОЧЕНЦІ.
КОАЛІЦТВО.
ПРІРВОРИТЕТИ.

Василь ЗАХАРЧУК.
с. Нижні Ворота на Закарпатті.

М'ЯСОРИБКА.
ПІДМОЧЕНА РЕП'ЮТАЦІЯ.
ВСЕДОЗВОНЕНІСТЬ.
КАСОВЕ ГУЛЯННЯ.
СПИВАЧКА.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки Чернігівської області.

Микола КАПУСТА

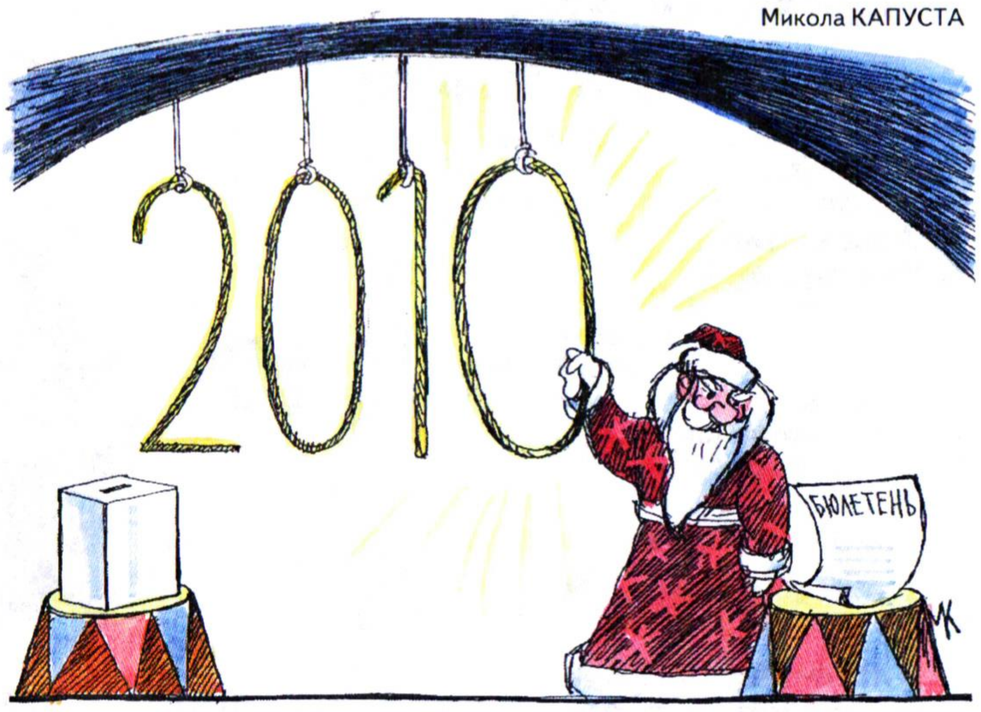

НА ДЕМОКРАТИЧНІ ВИБОРИ

Буває в обділених свято,
Гордиться народ наш простий,
Коли можновладці й багаті
Канючать його голоси.

... Він щось у кабінці напише,
Свідомий своїх вільних прав...
І вибере знову все тих же —
Отих, хто його обікрав.

НА ТРАГЕДІЙНУ НЕМИНУЧІСТЬ

Я сцену зустрічі вужа і жаби
Згадав, як люд запав на виборчий екстаз.
Пищав народ та ліз на ті ж приваби,
Хоч знав, що знов обдурять.
Котрий раз!

НА ТРИВАЛУ ПІДМІНУ

Вже стільки літ, як честь і працьовитість
Ми гаслами зуміли підмінити,
І там, де має бути єдність нації,
У нас — партійні комбінації.

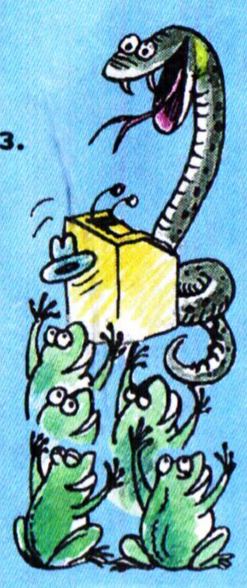

НА ФУТБОЛЬНУ ДИСКРИМІНАЦІЮ

У клубах скрізь — легіонери.
Купують негрів і мулатів.
Хоч наші хлопці за ті ж єври
Могли б не гірше програвати.

НА ПОЛІТИЧНУ ЗАГАДКУ

Його непросто оцінити,
Хоч в світі всякого було.
Одні кричать «Який політик!»
А інші: «І яке ж брехло!»

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

ЯК ПРЕЗИДЕНТ

— В моїй сім'ї дружина повинна бути, як президент!
— Що, найголовніша?
— Ні, щоб кожні чотири роки я мав право вибирати собі іншу.

СУПУТНИКОВЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ

— У вас у селі телебачення є?
— Так. Супутникове.
— Красота!
— Ага, красота. Увечері сідаємо усі рядком і дивимося на супутники.

Почув і записав Остап ПРУДНИК.
м. Київ.

ТРИ СТАДІЇ

Чоловік дорослішає так: спочатку він вірить у Діда Мороза, потім підростає і вже не вірить у нього, а проходить час і він уже сам Дід Мороз.

СУЧАСНА КАЗКА

— Ти знаєш казку про трьох поросят?
— Ну...
— Жило-було двоє поросят...
— А де ж третє?
— Так Різдво ж...

Почув і записав Іван БАЙРАК.
смт Ситківці Немирівського району Вінницької області.

ЩОБ НЕ ЗАВАЖАЛИ

У приміщенні Верховної Ради вирішили провести лінію, яка розділятиме коридор навпіл: щоб ті, хто запізнюється, і ті, хто йде додому раніше, не заважали один одному.

І ДІОТ

Викладач вислухав усі відповіді студента, зітхає і пише у заліковці «Ідіот». Студент подивився на напис і каже:
— Професоре, в цій графі повинна стояти оцінка, а ви тільки розписалися.

Почув і записав Валерій НЕЧИПОРЕНКО.
м. Житомир.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

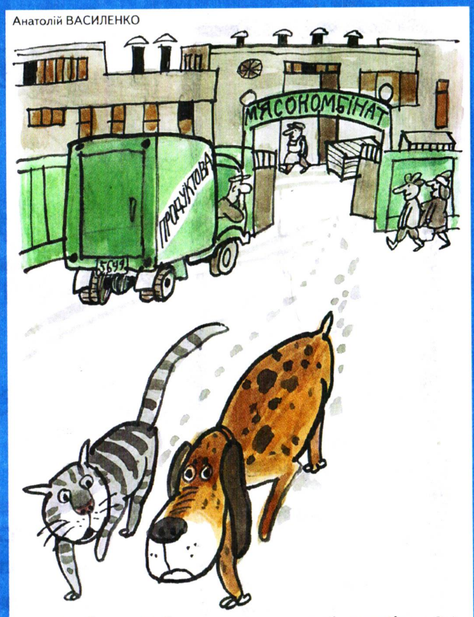

— Ти бачив, Рябко, з чого вони ковбасу роблять? А написано, що це м'ясокомбінат.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Микола КАПУСТА

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Анатолій ГАЙНО

— Ой, здається, ми забули ялинку купити...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій ЧМИРЬОВ

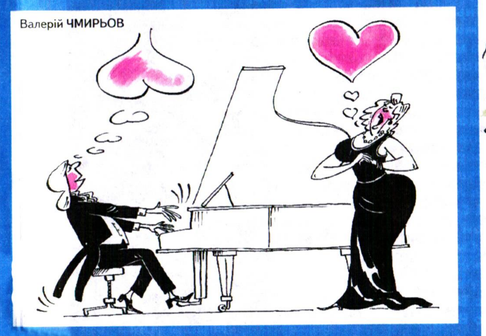

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— І навіщо ти сказала гостям, що я лікар?!

Володимир СОЛОНЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— На драча ловиш, браконьєре?!

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

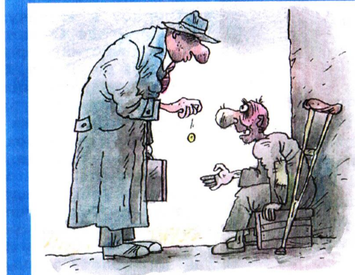

— А ви від якої партії чи блоку?..

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

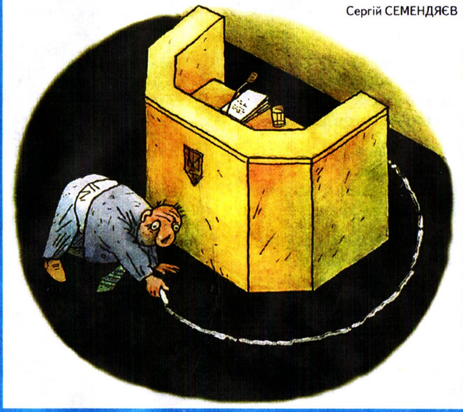

Народні усмішки

ВІДПОЧИНОК

— Де відпочиватиме ваша сім'я на різдв'яні свята?
— Дочка у Швейцарії, син у Канаді, дружина в Парижі, а я, зваживши всі ці обставини, швидше всього у в'язниці.

У ЛІКАРЯ

— А тепер відкрийте рот і скажіть літеру «П».

Почув і записав Василь ТРОХИМЕНКО.
м. Черкаси.

НЕЙТРАЛЬНА КРАЇНА

Україна — нейтральна держава. Тому не розчищаються від снігу ні дороги, що ведуть до Росії, ні дороги, що ведуть до Європи.

РАНОК

1 січня в квартирі задзвонив телефон. Після десятого дзвінка обурений господар піднімає трубку і кричить:
— Який це негідник телефонує о шістнадцятій годині ранку?!!!

Почув і записав Олег БОРОДАНЬ.
м. Богуслав на Київщині.

КОЛЕГИ

До автоінспектора підходить чоловік і каже:
— Привіт, колего?
— Ви теж автоінспектор?
— Та ні, в нашому селі нема автоінспекції. Але я теж займаюся машинним доїнням.

НОВІ УРНИ

На деяких регіональних виборах опробовано нові урни для голосування. Вони не тільки підраховують голоси, а й за три тижні до виборів уже знають кінцевий результат.

Почув і записав Іван МАКАРЕНКО.
м. Одеса.

Серед славних авторів нашого журналу — і Василь Симоненко. Він не раз бував у «Перці». Бо тут працювали його колеги, товариші по духу, однокурсники... У січні йому виповнилося б 75. Він прожив усього 28. Василя Симоненка називають і витязем нашої поезії, і воїном за волю і долю України, і великим Українцем. Усе це так. Але стихли ювілейні промови, а вулиці у столиці з його іменем так і немає, держава так і не спромоглася видати хоча б до ювілейної дати збірку його творів...

Разом із віршами В. Симоненка друкуємо і слово про нього Миколи Сома — однокурсника, друга і ровесника.

У січні Миколі Даниловичу — 75!

До 75-ліття від дня народження Василя СИМОНЕНКА

СИМОНЕНКІВ СОН

Удосвіта голос, немов з піднебесся:
— Сомику! Слухай — сей сон про нас...
Їдуть на возі Франко і Леся,
Кіньми правує батько Тарас.
А ми в Біївці чимчикуємо пішки,
Де мати моя, земляки, рідня.
І раптом Шевченко, сіпнувши віжки,
Коней-орлів на шляху спиня.
І каже: «Василю, сідай на підводу».
Сідаю і млію. Щаслива мить!
А потім до славних синів народу
Звертаюся тихо: «Ви й Сома візьміть...»
Шевченко всміхнувся. Поглянув довкола.
А в полі немає нікого ніде.
«А Сомик безвусий — отой Микола —
Хай пішки за нами йде». —
...Сміюся сльозою до тої усмішки,
Вже й сам собі снюся... Давно, здаля
Іду в Біївці по дорозі пішки
До Василя,
До Василя...

Микола СОМ.

УКРАЇНІ

Коли крізь розпач випнуться надії
І загудуть на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію
І сумую іменем твоїм.

Коли грозує далеч неокрая
У передгроззі дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословляю,
Проклинаю іменем твоїм.

Коли мечами злоба небо крає
І крушить твою вроду вікову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!

МОНАРХИ

Диктатори, королі,
імператори,
Мліючи в димі хвальби,
Роззявляли пащі,
мов кратери,
І гукали:
— Ми — символ доби.
— Хто не з нами,
той проти Бога.
— Хто не з нами,
той проти всіх. —
І сипались лаври убогі
До куцих кривавих ніг.
Нікчемна, продажна челядь,
Банда кривляк для втіх,
Щоб мати що повечерять,
Годувала холуйством їх.
Ідоли обслинені, обціловані
Ішли величаві в своїй ході.
А поруч вставали
некороновані
Корифеї і справжні вожді.
Вставали Коперники
і Джорджоне,
Шевченко підводив
могутнє чоло,
І біля вічного їхнього трону
Лакузи жодного не було.
Бо щире, високе небо
Не підмалюєш квачем,
Бо величі справжній
не треба
Спиратись на плечі нікчем.

* * *

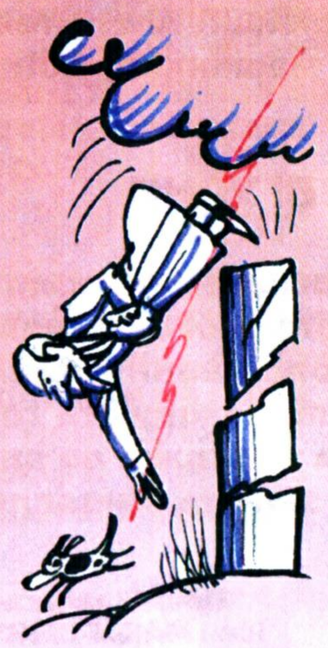

Де зараз ви, кати мого народу?
Де велич ваша, сила ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.

Народ росте, і множиться, і діє
Без ваших нагаїв і палаша.
Під сонцем вічності древніє й молодіє
Його жорстока й лагідна душа.

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні, й приблуди,
І орди завойовників-заброд!

Ви, байстрюки, катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Одна двійка

Спершу я зазначу: се не придибенція, не якась весела оповідь, пригода. Се важлива й повчальна сторінка із дитячих років нашого всістину народного поета Василя Симоненка.

1947-й рік. Голод. Холод. Безпросвіття. Найбільше горе матерям-удовам, дітям повоєнних літ. Але діти, напівсироти і сироти, ідуть до школи, де у голих, у холодних класах на стіні щасливо усміхається до всіх тільки «рідний батько Сталін». Та ось до п'ятикласників заходить на урок учителька української мови і літератури. Сама худенька та бліда, мов знята із хреста — очевидно також голодує. Силкується всміхнутись до обідраних, знедолених дітей і тихо оголошує урок: «Завдання нашого уроку: «Ми щасливі діти — будемо радіти». Пишіть про Перемогу над фашистами, про великого вождя Йосифа Віссаріоновича Сталіна, про героїчну працю на колгоспних ланах». Як не дивно, усі діти пишуть. Пишуть на шматках сумнівного паперу, виводять буковки чорнилом з бузини. Та один чорнявий, гостроокий хлопчик — кращий учень школи — ще сидить в сумній задумі. «А ти чого не пишеш, Василечку?» — звертається до нього розхвильована учителька. Він хутенько піднімається з-за парти і зітхає: «А про що мені писати? Ви ж, напевно, знаєте, що я живу без батька, мати днює і ночує на колгоспнім полі, за свої горбаті трудодні не купить мені зошита і книжки. У нашій хаті порожньо, нема ні хліба, ні до хліба. Ледве дибає по хаті мій старий дідусь... Чого ж мені брехати?»

Увесь клас притих, завмер. А Василько голосно продовжив: «На цю тему я писать не буду». Учні аж здригнулися, а молода учителька ледве не заплакала. Оговтавшись від тої несподіванки, вона вибігла із класу. Як тут бути? — хай підкаже мудрий і розважливий директор школи.

Той директор школи справді був тямущою, далекоглядною, доброю людиною. Він відразу зрозумів, яка загроза нависає над всією школою, над учителями і батьками, над непокірним і юним Васильком, якщо отой урок почнуть коментувати відповідні органи в Лубнах а чи в Полтаві. Докотиться й до Києва... Розгублену й заплакану учительку директор заспокоїв гарною і мудрою порадою: «Те, що трапилось у класі, будем знати тільки ви і я. Нікому нічичирк. Учнів заспокойте тим, що той важкий урок повторите пізніше. А в колгоспі ми попросимо, аби матері Василька за ударну працю видали хоч мірку проса або кукурудзи. Однак, я думаю, нашого відмінника потрібно покарати — для перестраховки. Поставте йому в класному журналі якнайбільшу двійку і скажіть, аби ніхто не чув, що я його люблю і вірю, що із нього будуть люди. Кажуть, що він пише гарні сатиричні та ліричні вірші...»

Я навіки вдячний долі, що в студентські давні дні 1955 року гостював у теплій та привітній хаті мого однокурсника Василя Симоненка. Познайомився й назавжди подружив з його рідною, дбайливою і щедрою матусею, вчителями і шкільними друзями, яких він безтямно любив. Про його важке й безрадісне дитинство цілий зошит спогадів напише на моє прохання учителька-пенсіонерка Уляна Миколаївна Демченко (дай, Боже, їй здоров'я!). Прецікаві її спогади потім перепишуть науковці, допитливі учні та студенти.

Сей епізод мені переповів колишній директор Тарандинцівської сільської школи Василь Григорович Бут. А старенька вчителька Уляна Миколаївна при зустрічах зі мною нагадує важливе спостереження: «Правда Василева починалася у школі».

Микола СОМ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти за кого голосував, якщо не таємниця?

— Ні, не таємниця. За майбутнього Президента голосував.

КАРИКАТУРА — ЦЕ МИСТЕЦТВО

Нещодавно в м. Києві у Будинку художника нашого славного карикатуриста Валерія ЧМИРЬОВА щиро вітали з відкриттям персональної виставки карикатур колеги, друзі і шанувальники його таланту. Приємно, що усі ці твори вперше побачили світ на сторінках «Перця», де Валерій Олексійович друкується вже більше тридцяти років.

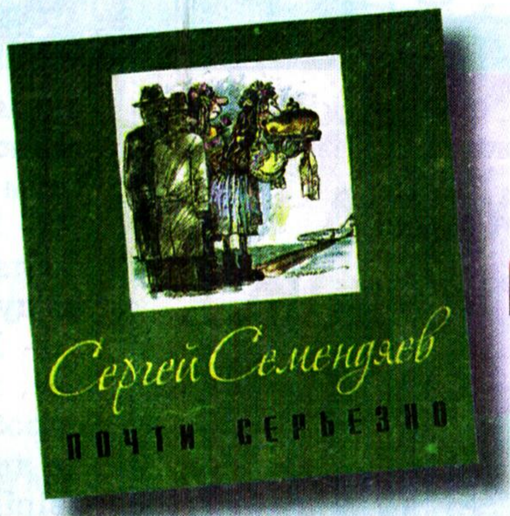

А у м. Бердянську Запорізької області в Художньому музеї ім. І.Бродського приймав гостей ще один наш талановитий художник Сергій СЕМЕНДЯЄВ. Тут відкрилася виставка його сатиричної графіки з нагоди 40-річчя першої публікації в пресі.

Вітаємо обох із знаменними подіями.

А ще відвідувачі виставки мали змогу одержати альбоми з кращими творами В. Чмирьова — «Карикатури» та С. Семендяєва — «Майже серйозно».

Високий рівень наших художників ще раз підтвердив: карикатура — це мистецтво!

ПЕРЕДВИБОРНА КАМПАНІЯ

Після виборів до Верховної Ради зустрічаються два депутати. Один із них бізнесмен, а другий — прокурор. Перший каже:

— Ну, я бізнесмен, у мене грошей — кури не клюють. Я на них і вів передвиборчу агітацію. Добряче витратився. А де ти взяв стільки грошей на вибори?!

Прокурор:

— А я відпускні одержав.

— Нічого собі у вас, у прокурорів, відпускні!

— Так це, дивлячись кого відпустити.

Надіслав Володимир СУГЕРЕЙ.

м. Київ.

КАЗКИ

— Бабусю! А правда, що всі казки розпочинаються словами: «Жили-були собі дід та баба»?

— Ні, внучку. Справжні казки розпочинаються словами: «Якщо ви проголосуєте за мене на виборах...»

Надіслав Михась ЖУКОВИЧ.

м. Мінськ, Білорусь.

ЗДАТНІ

Чоловік вимкнув телевізор і каже дружині:

— Знаєш, я переконався, що половина кандидатів на посаду Президента ні на що не здатні...

— Але ж є ще одна половина.

— О, ці здатні на все!

А ЩО ЗМІНИЛОСЯ Б?

Ворона сидить високо на дереві, тримає у дзьобі шматок сиру. Внизу бігає лисиця і час від часу запитує:

— Вороно, ти будеш голосувати за...?!

Ворона мовчить.

Лисиця не вгаває.

— Вороно, ну признайся, ти будеш голосувати за...?!

Ворона:

— Та-а-ак!

Сир випав, лисиця схопила його та й побігла собі.

А ворона тільки ображено забуркотіла:

— Можна подумати, що якби я сказала «ні», то щось би від того змінилося.

Надіслав Петро ВДОВИЧЕНКО.

м. Новгород-Сіверський на Чернігівщині.

ОБІЦЯЮ

Зустріч із кандидатом у Президенти.

— Обіцяю вам, що коли стану главою держави, то не дозволю кризі поставити Україну на коліна!

Голос із залу:

— Невже так і залишите її лежати?!

Надіслав Ігор ЛИСОГІР.

смт Чемерівці Хмельницької області.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Останній раз питаю: кому це такий подаруночок?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чого це Василь не прийшов на полювання?

— А він найняв кілера на зайця. Казав, що так надійніше.

Сторінка для дітей

СЕРДИТА ВЧИТЕЛЬКА

Синок до батька:
— Я не піду до школи.
— Чого?
— Бо сьогодні вчителька буде сердита.
— Звідки ти знаєш?
— А вона завжди сердита, коли я не виконаю домашнє завдання.

ЩЕ МАЛИЙ

Тітка до трирічного хлопчика:
— Скільки тобі років?
Хлопчик показує три пальці.
— А чому ти не скажеш скільки?
— Бо я ще малий.

Іван МАРТИШКО.

ЧИЯ ХАТКА КРА!-КРА!-КРАЩА...

КАЗКА

Якось зібралися звірі у лісі та стали хвалитися у кого краща хатка. Прилетіла на ту оказію ворона та й каже:

— Що це ви без толку сперечаєтеся? Влаштуйте конкурс, і я переможцеві премію дам — перо із свого крила.

— У мене найкраща,— мовила лисичка. — Бо найтепліша. Ліжечко з периною і листячко пахуче. А ще ж два виходи є. Якщо прийдуть собаки, то я тікаю в інший бік, так що вони й не знають, куди я поділась. Завжди вмію їх обдурити.

— Хе,— каже ведмідь. — Теж мені похвалилась. У мене така хата-барліг, що як залізу восени, то сплю в ньому аж до весни. Тепло там і затишно. І ситий всю зиму, бо лапу смокчу.

— Я теж у своїй хатці всю зиму дрімаю,— сказав борсук.

— А моя хатка під корінням величезного дуба. Там я теж себе спокійно почуваю,— похвалився їжачок.

— А чому це ти, зайчику, не хвалишся своєю хаткою? — запитали звірі у вухнастика, що теж сидів у гурті.

— Еге,— каже зайчик. — Як тільки я побудую собі хатку, відразу ж про це дізнається вовк. Зруйнує її і мене з'їсть. То навіщо мені будувати, старатися? Знайду долинку або десь під ялиночкою притулюся і там переночую.

— Ха-ха-ха! — раптом почулося згори.

Глянули звірі — аж там білочка сидить на дубі.

— Ви всі ходите по землі, то й житло у вас, хто хоче, може зруйнувати. А нехай спробує до мене дістатися,— вона відчинила дверцята своєї хатини і запросила всіх звірів у гості.

А була та хатинка в дуплі високо-високо над землею. Спробували звірі дістатися туди, та дарма. Навіть ведмідь не подолав такої висоти.

А білочка за свою хатку перо отримала і на дверцятах почепила. Дуже дороге перо. Бо все крило у ворони було чорне, а одне те перо — біле.

Василь КРАВЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

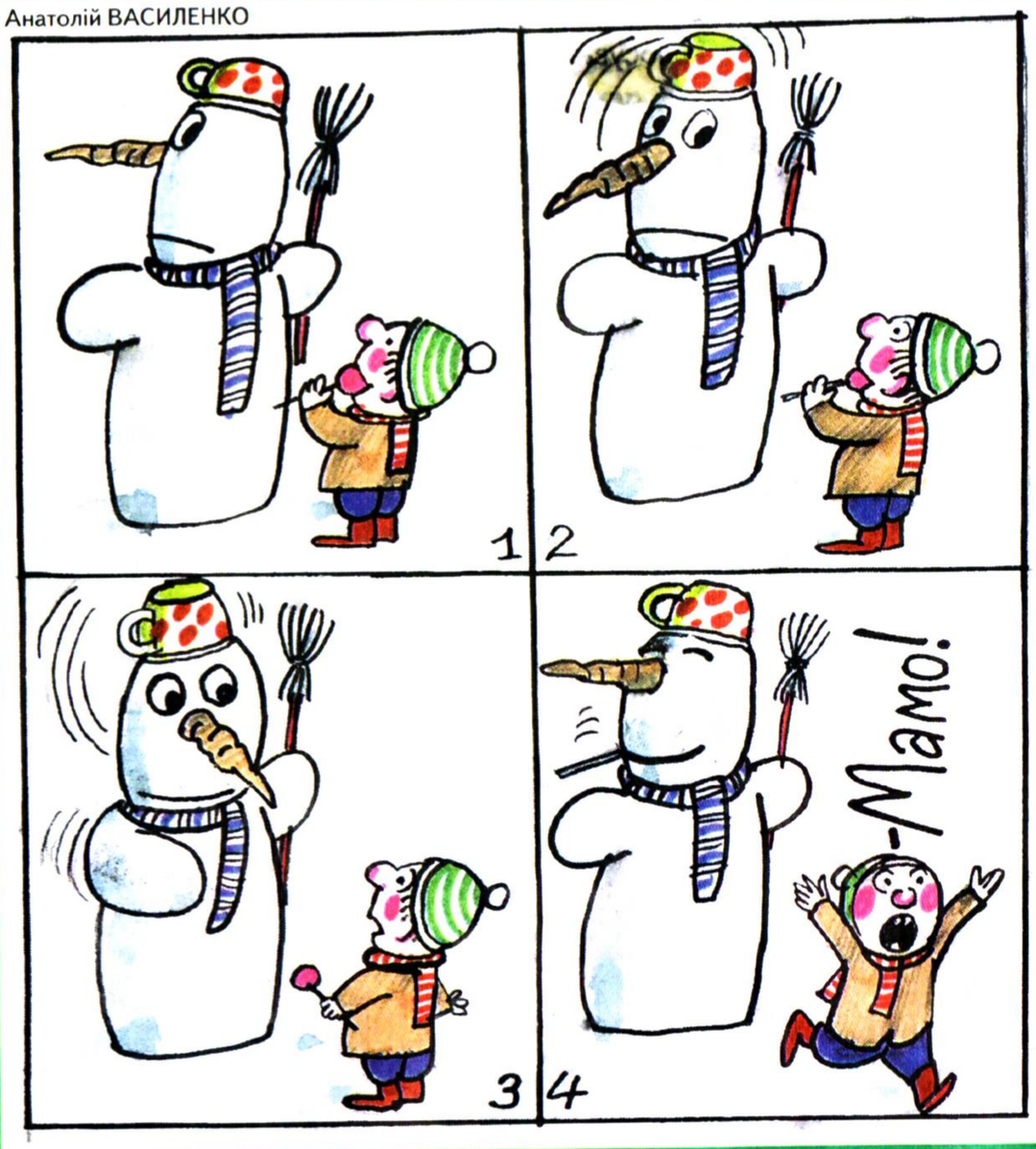

Яблуко для зими

Обтрусили яблука у саду,
А одне лишилося на виду.

Хто не йде, задивиться — благодать!
Жаль лише, що яблуко не дістать.

Знає тільки яблуня, що це ми
Залишили яблуко для зими.

Хай вона потішиться в холоди
Цим рум'яним яблуком молодим.

Хай вона за яблуко золоте
Кучугури снігу нам намете.

Щоб із білих пагорбів, із-під хмар
На санках літали ми аж у яр.

ЩЕДРА ЗИМА

Зима насипала снігів
І побілила нашу хату.
Для лиж, санчат і ковзанів
Настало довгождане свято.
Святково в лісі, на лугу,
А сніг — немов рипучі двері,
А зграя галок на снігу —
Як чорні букви на папері.
В ці дні село, де я живу,
Аж помолодшало від снігу:

Хто ліпить бабу снігову,
Хто в сніжки грається. Потіха!
Та раптом десь за ворітьми
Забелькотів індик сердито:
«А я віддав би дві зими
І навіть три — за тепле літо».
Індик белькоче, ну а ми
За зиму дякуємо Богу,
Бо рік без щедрої зими —
Як віз без колеса одного.

Загадки баби Завірюхи

* * *

Дивні квіти розпустились
На шибках вікна.
Це хатині нашій снилась
Уночі ...

(Весна)

* * *

За велінням снігурів
У зимові дні
Білим цвітом сад зацвів,
Наче навесні.

(Іній)

* * *

Боюсь я вовка і лисиці,
Боюсь мисливської рушниці.
Тому від страху перед ними
Я сплю з вікритими очима.

(Заєць)

* * *

Я стою серед бору
У зеленім уборі.
Навіть взимку у мене
Вся одежа зелена.

(Ялинка)

* * *

Він так морозить,
так старається,
Що сам від холоду
здр-р-р-игається.

(Холодильник)

Анатолій КАЧАН.

У цьому РЕБУСІ зашифровано українське народне прислів'я.

Склав Остап МИХАЙЛОВИЧ.

ПАЛІНДРОМИ

Прийшов п'яний додому, що тепер?
Тепер — репет.

У курнику.
А лис тут сила.

Іван зламав сокиру сам.
А пилу Пилипу — липа.

Хто розмалював вікно?
Мороз узором.

Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.
м. Кодима на Одещині.

«Був голольод. Я їхав після весілля додому і побачив автоінспектора на коньках. Коли він мене остановив, то виявилося, що міліціонер був без коньків, а я залишився без прав».

(Зі скарги).

«Я сусіда не називав свинею, а сказав тільки, що у нього свинячий грип і ненормативна пика».

(Із пояснення).

«За сьогоднішньої ситуації екзитпол не зможе правильно визначити даже пол виборців».

«Якби мені дали 2,5 млн. гривень, я навіть під дулом пістолета не захотів би стати президентом. Хоча б міг бути його помощником на громадських засадах. При условіях, що гроші залишаться мені».

(Із листів до редакції).

Надіслала
Валентина БАКЛАН.

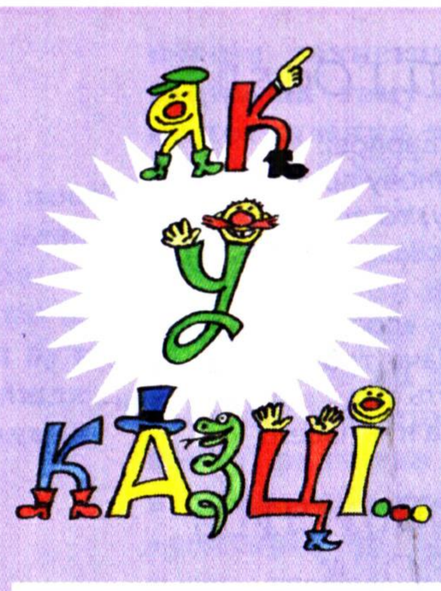

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Спочатку, Буратіно, вносиш завдаток, а потім сидиш і чекаєш, коли тебе виберуть.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

— Голосуйте за мене! Я буду лоббіювати ваші інтереси.

Валерій ЧМИРЬОВ

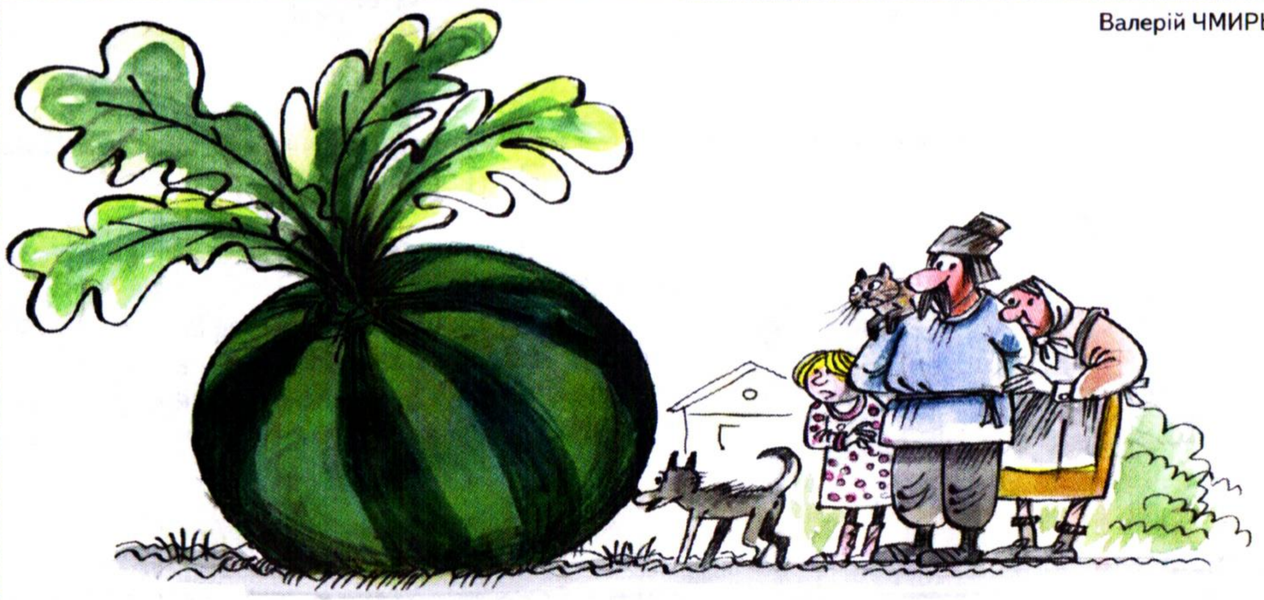

— Здається, бабо, у нас генномодифікована ріпка виросла...

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Багато читачів запитували: «А чи проводитиме журнал у 2010 році конкурс дотепників?» Наприклад, Микола ЗАЄЦЬ з м. Полтави написав: «Ми трохи переінакшили відому усмішку, і тепер вона звучить так: «Хто першим захопив свіжий номер «Перця», той в сім'ї й за старшого». А коли всі перечитають журнал від першої до останньої сторінки, сідаємо разом придумувати підписи до малюнка, який пропонує редакція. І знову сміємося. Це прекрасні хвилини. Ми не завжди надсилаємо свої варіанти вам. Для нас головне — не перемога, а гарний настрій, що панує у нашій родині під час «сімейного змагання». Тому хотілося б, щоб і наступного року на сторінках «Перця» був конкурс дотепників».

Як бачите, шановні читачі, ми врахували ваші побажання: придумайте дотепний підпис до карикатури Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

А тим часом називаємо переможців одинадцятого туру за минулий рік (малюнок В. СОЛОМАШЕНКА — митники відкрили валізу для огляду, а звідти вилітають лише кольорові кульки). Ними стали: **Ігор СЮРЮК з м. Хуста Закарпатської області — *«Митники: «Це якесь надувательство»*** та **Василь ЧАПЛИНЕЦЬ з м. Путивля на Сумщині — *«Митники: «Відіш, українці у нас і здєсь газ тирять»*.**

Вітаємо!

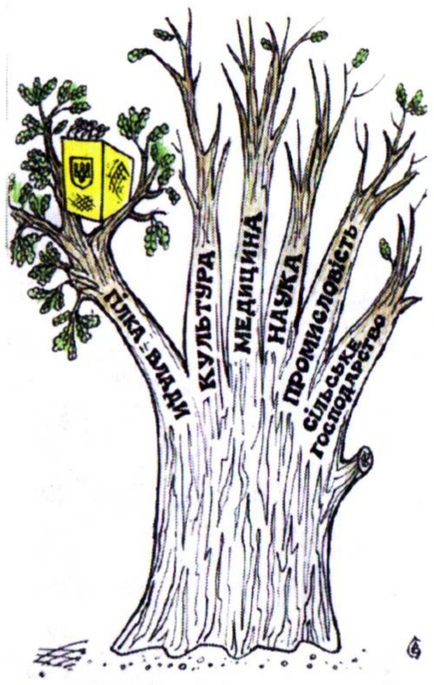

Переможці одержать призи, а ми чекаємо від вас листів.

Сподіваємося і цього року наше журі не журитиметься!

НАШ ПАРТНЕР

Говорить Київ – слухає вся Україна!

279-44-13 279-17-24

Іноземний гумор

— Хто ж знав, що комунальні служби у місті працюють нікудишньо. Доводиться тепер самим сніг прибирати.

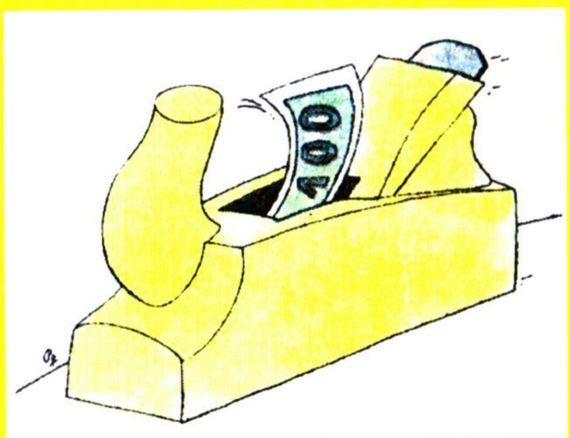

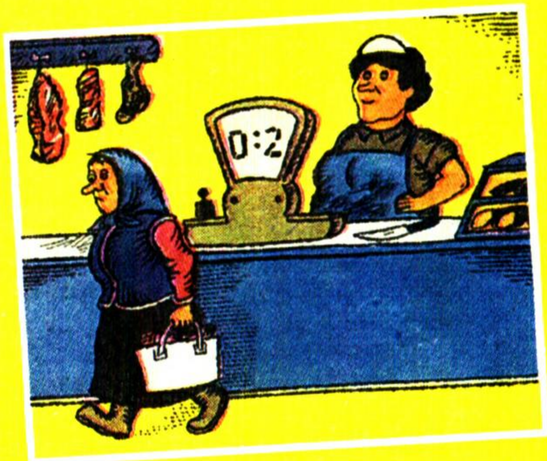

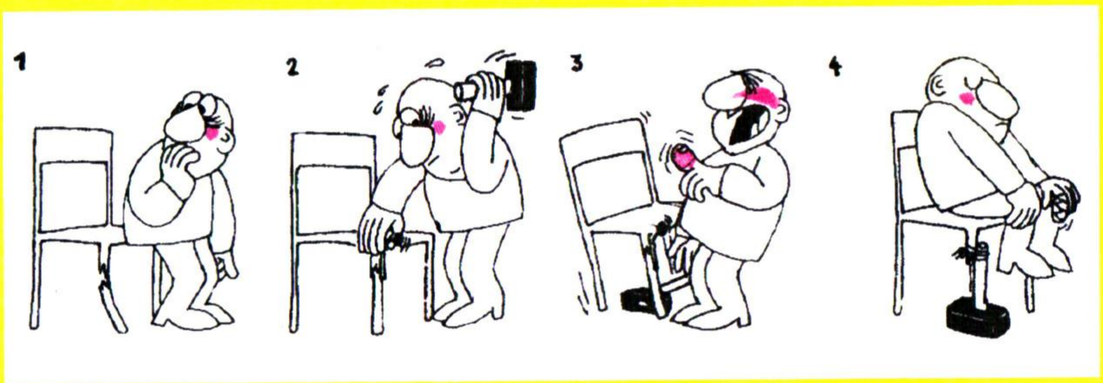

Готгольд ЛЕССІНГ

БАЙКИ У ПРОЗІ

ЕЗОП І ОСЕЛ

Осел сказав Езопові:

— Якщо ти знову про мене вигадаєш якусь байку, то зроби так, щоб із моїх уст було сказано щось мудре й розумне.

— Від тебе — «розумне»?! — вигукнув Езоп. — Наче тобі це властиво? Чи ж не скажуть тоді, що ти — учитель мудрості, а я — Осел?

ВОЙОВНИЧИЙ ВОВК

— Мій батько, вічна слава йому,— хвалився молодий Вовк Лисиці,— був справжнім героєм! Він наводив страх на всю місцевість! Він святкував перемогу більш як над двомастами ворогами і їхні чорні душі послав у царство загибелі. А чи диво те, що одному ворогові він мусив скоритися?

— Так міг би висловитися оратор, виголошуючи промову над могилою,— сказала Лисиця,— але тверезий історик додав би до цього: ті двісті ворогів, над якими Вовк святкував перемогу, то були Вівці та Осли, і єдиний ворог, котрий його здолав,— це був бугай, на якого Вовк насмілився напасти!

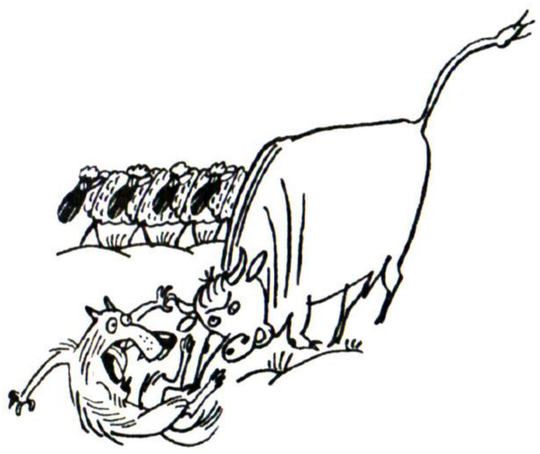

ВІЛ І ОЛЕНЬ

Дужий Віл і прудконогий Олень паслися разом у лузі.

— Послухай, Оленю,— каже Віл,— нумо триматися разом, і якщо на нас нападе Лев, ми дамо йому належну відсіч!

— На мене не розраховуй,— відповів Олень. — Навіщо мені вступати у нерівний герць із Левом, якщо я впевнений, що можу врятуватися втечею?

ВОРОНА І ЛИСИЦЯ

Ворона тримала в своїх кігтях шмат отруєного м'яса, що його викинув розгніваний садівник для котів свого сусіда.

І тільки вона хотіла його з'їсти, примостившись на старому дубі, як тут надбігла Лисиця і гукнула:

— Благословенна будь, Юпітерова птахо!

— За кого ти мене маєш? — запитала Ворона.

— Як «за кого»? — мовила Лисиця. — Чи ж не ти той могутній Орел, котрий щоденно прилітає сюди за вказівкою Зевса, щоб мене, бідолашну, нагодувати? Чому ти прикидаєшся? Хіба я не бачу в твоїх переможних кігтях данину, котру посилає мені через тебе твій бог?

Ворона здивувалась, але в душі зраділа, що її прийняли за Орла. «Я не стану розчаровувати Лисицю!» — і великодушно випустила свою здобич та й полетіла геть.

А Лисиця розсміялася і з'їла м'ясо.

Та дуже швидко її радість затьмарилася: отрута почала діяти, і Лисиця здохла.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12 ЗА 2009 РІК

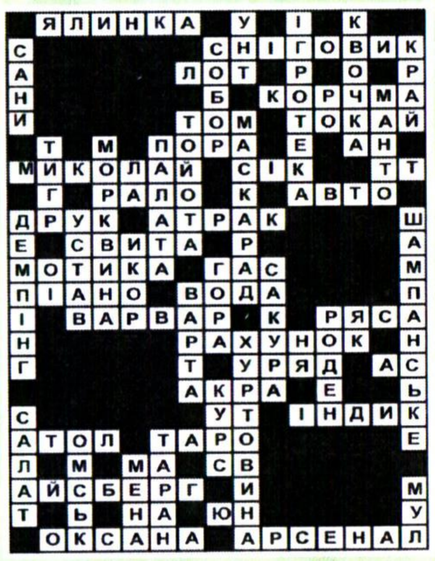

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Ми люди не горді: нема хліба, давайте пироги.

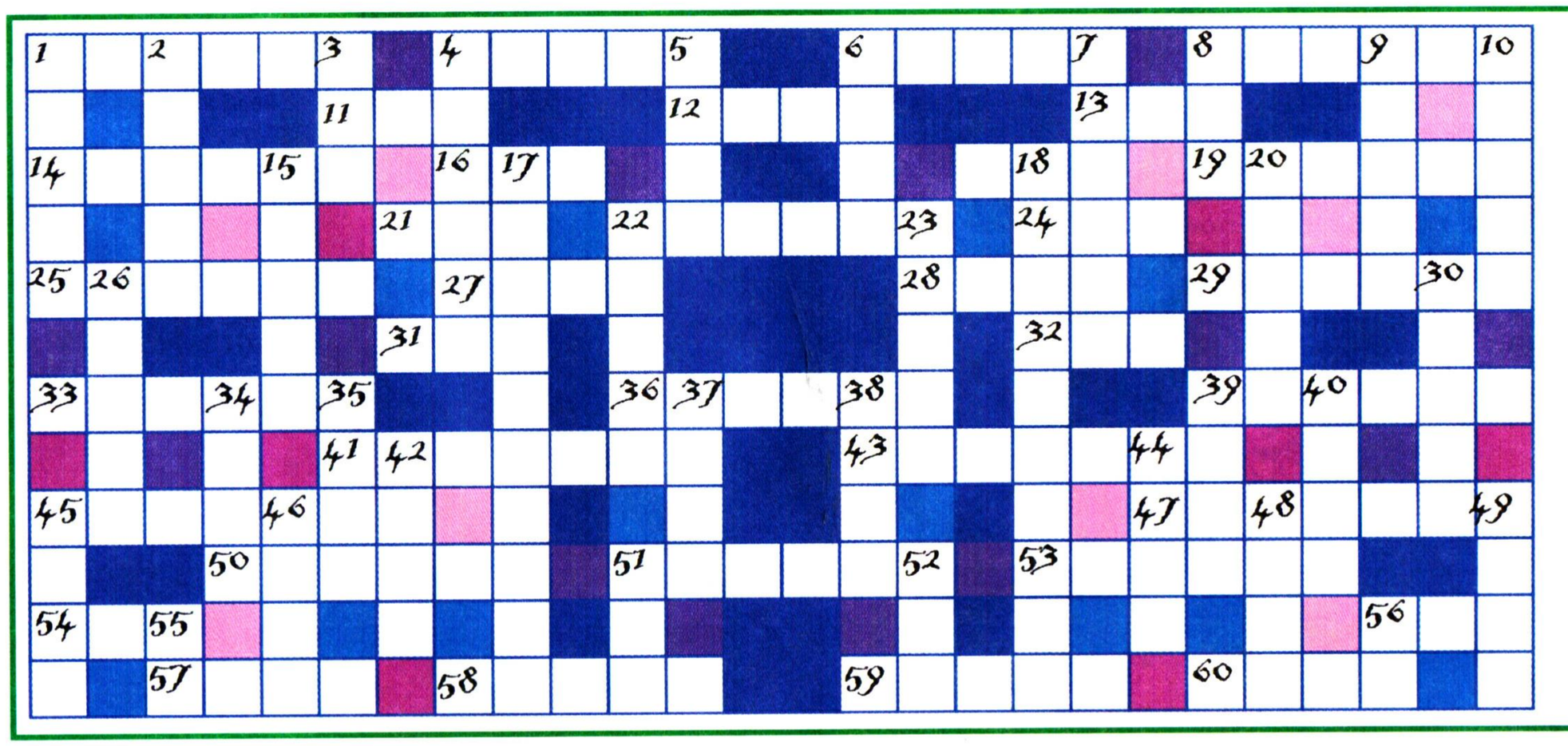

Щоб ви, кляті підлабузники, за свої вихваляння, крім отрути, більш нічого не мали!

ОСЕЛ ІЗ ЛЕВОМ

Коли Осел ішов через ліс з Езоповим Левом (він йому служив замість мисливського ріжка), йому зустрівся інший, знайомий Осел, який гукнув:

— Добрий день, брате!

— Нахаба! — почулося у відповідь.

— Чому? — запитав інший Осел. — Чи ти думаєш, що коли йдеш із Левом, то ти кращий, ніж я? Чи, може, ти став чимось більшим за Осла?

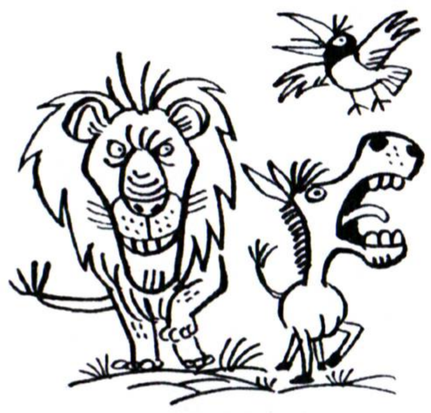

ВІВЧАР І СОЛОВЕЙ

Ти гніваєшся, улюбленцю Музи, на голоси парнаських борзописців? Але ж зверни увагу, що одного разу змушений був вислухати Соловей.

— Заспівай же, любий Соловейку! — одного чудового весняного вечора звернувся Вівчар до мовчазного співака.

— Ох! — зітхнув Соловейко. — Жаби так голосно квакають, що я втрачаю будь-яке бажання до співу. Хіба ти їх не чуєш?

— Чую, звичайно,— відповів Вівчар. — Але якраз твоє мовчання в тім виною, що я їх чую.

Переклад із німецької Ігоря АРТЕМЧУКА.

— А це вже не гумор, а сатира, ваше вельможносте!

Кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Бог зимового Сонця, різдвяний обряд. 4. У багатьох країнах назва вищої палати парламенту. 6. Нафтопродукт, який використовують як пальне та для виробництва асфальту. 8. Рухоме з'єднання двох або кількох кісток. 11. Сало, риба, хліб, сіль. 12. Вулкан в Італії. 13. Австралійський страус. 14. Установа. 16. Федеральне бюро розслідувань. 18. Функція очей. 19. Нормативний акт, виданий главою держави або уряду. 21. Монарх. 22. Приміщення міської влади у багатьох європейських містах. 24. Національна академія наук. 25. Континент. 27. Дрібно порізане тушене з овочами м'ясо. 28. Телесеріал про вівчарку-детектива «Комісар...». 29. Штучний сон, стан затьмареної свідомості. 31. Одиниця інформації. 32. Земляний насип. 33. Комаха з ряду тарганів. 36. Алфавіт. 39. Найвіддаленіша від Землі точка орбіти Місяця. 41. Поневолення, експлуатація людини людиною. 43. Кінематограф. 45. Граничний зовнішній розмір предмета. 47. Спортивна споруда. 50. Будинок для зберігання збіжжя, продовольчих запасів тощо. 51. Фігура вищого пілотажу. 53. Необроблювані землі. 54. Комаха з талією. 56. Татарське зілля. 57. Акула. 58. Повчально-гумористичний чи сатиричний твір з алегоричним змістом. 59. Хомут, ярмо, шори... 60. Дерево.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. «Колобок». 2. Солодкий алкогольний напій. 3. Назва підземного царства мертвих у грецькій міфології. 4. Полювання в Африці. 5. У логіці твердження, яке вимагає доведення. 6. Організоване пересування військ. 7. Літня прибудова до будинку. 8. Державний орган, покликаний розв'язувати суперечки. 9. Італійська кінозірка Софі... 10. Найвідоміший британський вокально-інструментальний ансамбль. 15. Столиця Гани. 17. Столиця Словаччини. 18. Інституція Католицької Церкви, що була створена у XII ст. для боротьби з єретиками. 20. Житель Адіс-Абеби. 22. Деталь одягу. 23. Область розповсюдження певного виду рослин чи тварин. 26. Тваринницьке господарство. 30. Світязь. 34. На колір і ... товариш не всяк. 35. Півострів у Чорному морі. 37. Напарник гайки. 38. Вид мистецтва. 39. Слов'янські племена, які в VI–VII ст. населяли територію на північ від Чорного моря між Дніпром і Дністром. 40. Військо Батия. 42. Кораловий острів. 44. Столиця Норвегії. 45. Казковий персонаж невеликий на зріст. 46. Паралелограм із рівними сторонами. 48. Ефірна рослина родини зонтичних, пряність. 49. Житло барсука. 51. Загрозливий для життя стан людини, реакція на важкі травми. 52. Течія у рок-музиці, мелодекламація. 55. Міра площі. 56. Марка літака.

Склала Т. ДОБРОВОЛЬСЬКА.

ПЕРЕЦЬ № 1 (1605)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 14.01.2010. Підписано до друку 26.01.2010. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 10230 прим. Зам. 0110001. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

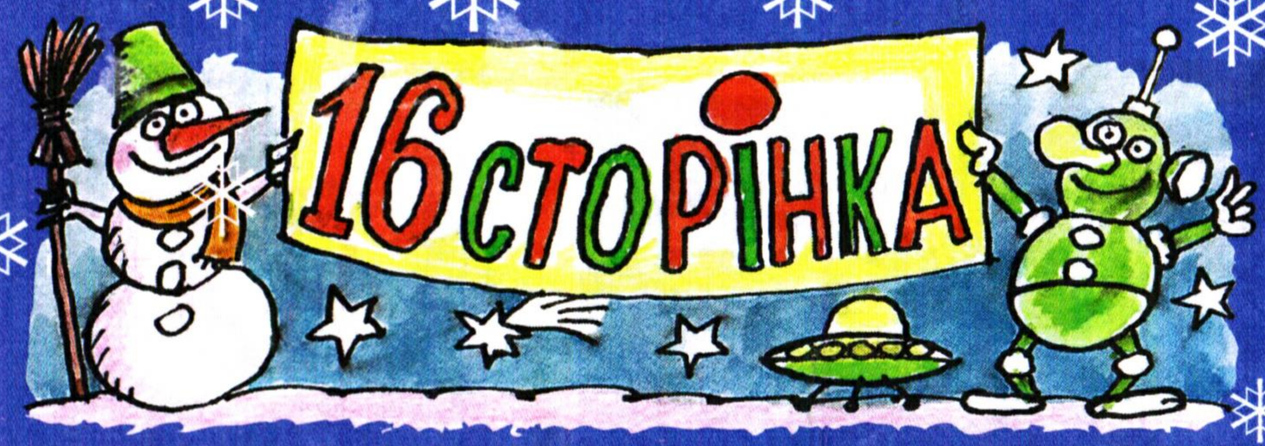

Микола КАПУСТА

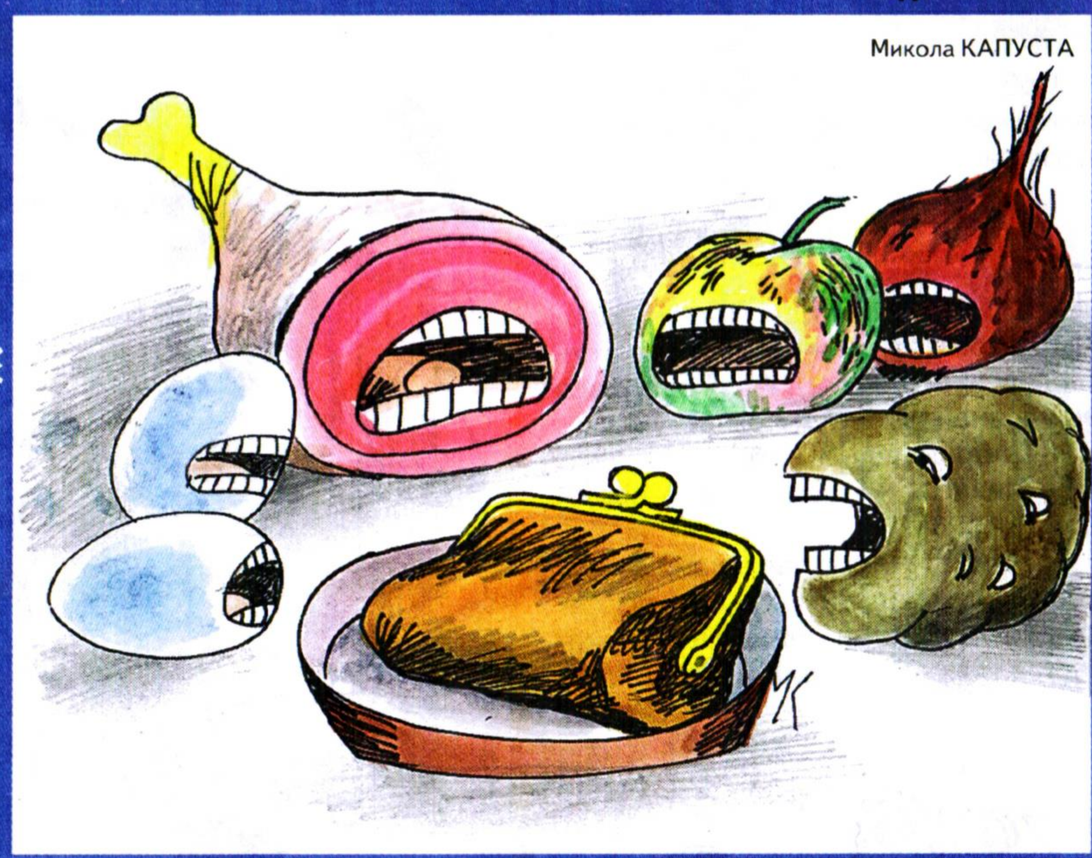

Олег ГУЦОЛ

Андрій САЄНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Сергій ФЕДЬКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

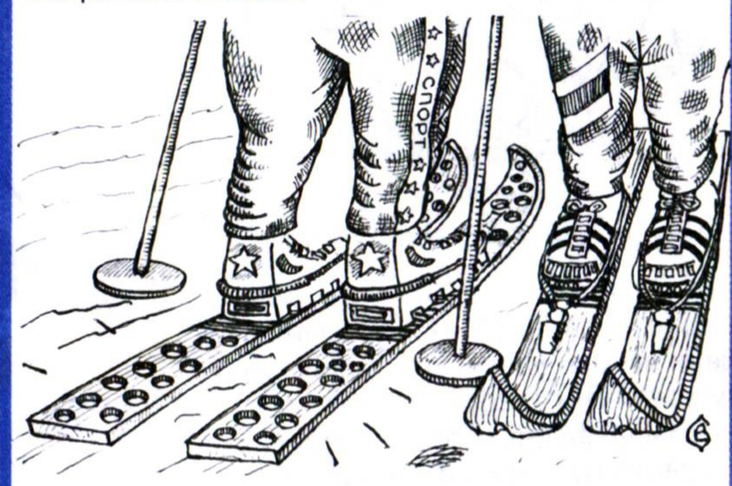

— Вчора синочку електродриль подарував. Нехай дитина звикає до інструмента...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— О, в цьому озері риба точно є!

Микола КАПУСТА

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

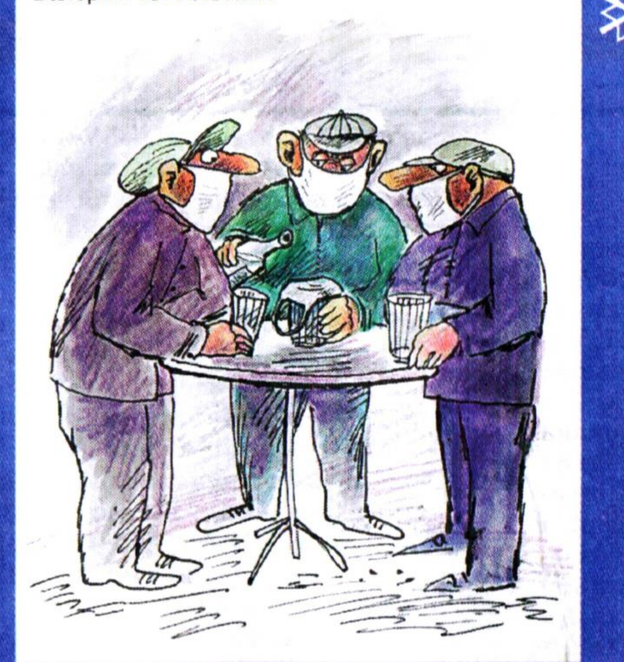

Олександр КОСТЕНКО

4 820012 960675 01

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!